

DYSTRYBUCJA UBEZPIECZEŃ

Komentarz

Mariusz Fras, Bartosz Kucharski
Katarzyna Malinowska, Dorota Maśniak, Monika Szaraniec

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

DYSTRYBUCJA UBEZPIECZEŃ

Komentarz

Mariusz Fras, Bartosz Kucharski
Katarzyna Malinowska, Dorota Maśniak, Monika Szaraniec

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 1 grudnia 2019 r.

Recenzent

Dr hab. Jakub Pokrzywniak, prof. UAM

Wydawca

Grzegorz Jarecki

Redaktor prowadzący

Małgorzata Jarecka

Opracowanie redakcyjne

Agnieszka Witczak

Projekt okładek serii

Wojtek Kwiecień-Janikowski, Przemek Dębowski

Łamanie

Andrzej Gudowski

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

prawolubni

SZANUJMY PRAWO I WŁASNOŚĆ
Więcej na www.legalnakultura.pl
POLSKA IZBA KSIĄŻKI

© Copyright by

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2020

ISBN 978-83-8187-156-3

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 22 535 82 19

e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

www.wolterskluwer.pl

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Przedmowa

Komentowana ustawa z 15.12.2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń (Dz.U. z 2019 r. poz. 1881) jest efektem implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z 20.01.2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz.Urz. UE L 26, s. 19). Dyrektywa IDD wyznacza minimalną harmonizację, co oznacza, że państwa członkowskie mogą tworzyć przepisy prawne idące dalej (bardziej rygorystyczne w swoich rozwiązaniach), ale nie mogą one być sprzeczne z przepisami i celami tejże dyrektywy. Minimalna harmonizacja pozwala na praktyczne pogodzenie obowiązywania różnych rozwiązań w krajowych porządkach prawnych z koniecznością ustalenia jednolitych reguł rynkowych na poziomie unijnym. Dyrektywa IDD weszła w życie 23.02.2016 r., a kraje członkowskie miały czas na jej wdrożenie początkowo do 23.02.2018 r.; ostatecznie termin ten został przedłużony do 1.10.2018 r. Głównym celem prawodawcy unijnego było rozszerzenie zakresu stosowania dyrektywy IDD na wszystkie podmioty, które wykonują czynności dystrybucyjne, tj. na pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, zakłady ubezpieczeń oraz pośredników oferujących ubezpieczenia uzupełniające, a także podniesienie poziomu ochrony klientów dystrybutorów ubezpieczeń.

Komentowana ustawa ma fundamentalne znaczenia dla działalności dystrybutorów ubezpieczeń oraz ich klientów, a także dla funkcjonowania rynku ubezpieczeń gospodarczych. W ustawie doprecyzowano obowiązki rejestracyjne, zawodowe i organizacyjne dystrybutorów ubezpieczeń, nałożone zostały dodatkowe obowiązki (głównie przedkontraktowe o charakterze informacyjnym) na dystrybutorów ubezpieczeń względem klienta, uproszczone i ujednolicone zostały procedury wchodzenia dystrybutorów ubezpieczeń na zagraniczne rynki w całej Unii Europejskiej, zwiększony został stopień harmonizacji sankcji i środków administracyjnych z tytułu naruszenia przepisów ustawy, ustanowiony został wymóg pozasądowego rozstrzygnięcia sporów z udziałem klientów oraz zwiększona została rola Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) w ramach nadzoru mikroostrożnościowego nad działalnością dystrybutorów ubezpieczeń.

Niniejszy komentarz jest wynikiem pracy zespołowej przedstawicieli polskiej nauki i praktyki prawa wyróżniających się bogatym dorobkiem naukowym i zawodowym

w zakresie prawa ubezpieczeń gospodarczych. Komentarz ten w założeniu Autorów ma stanowić połączenie wiedzy teoretycznej z uwzględnieniem potrzeb praktyki i praktycznych problemów stosowania prawa. Nie jest to zadanie łatwe, gdyż komentowana ustawa wprowadza z jednej strony wiele nowych rozwiązań prawnych istotnych dla działalności dystrybutorów ubezpieczeń, z drugiej strony treść przepisów prawnych budzi wiele wątpliwości interpretacyjnych, które jeszcze nie zostały rozstrzygnięte w orzecznictwie sądów ze względu na niedługi czas obowiązywania ustawy. Autorzy żywią jednak nadzieję, że niniejszy komentarz umożliwi Czytelnikowi odnalezienie właściwej interpretacji obowiązujących przepisów prawnych i będzie stanowić cenną pomoc zarówno dla praktyków prawa, tj. sędziów, adwokatów, radców prawnych, jak i dla przedstawicieli nauki, aplikantów zawodów prawniczych i studentów, a także dla samych dystrybutorów ubezpieczeń, innych instytucji finansowych i ich pracowników.

Każdy z Autorów samodzielnie decydował o zakresie i sposobie komentowania przepisów ustawy o dystrybucji ubezpieczeń i odpowiada za wyrażane poglądy. Niezbędny do napisania niniejszego komentarza okazał się czas od momentu wejścia w życie komentowanej ustawy do momentu wydania i opublikowania kompletu aktów wykonawczych do niej, dlatego oddawany do rąk Czytelników komentarz bierze pod uwagę stan prawny na dzień 1.12.2019 r.

Autorzy niniejszego komentarza mają świadomość, że z upływem czasu mogą pojawiać się nowe zjawiska i problemy prawne, zatem zachęcają do kontaktu mailowego (ksiazki@wolterskluwer.pl) w celu przekazywania uwag oraz zagadnień wymagających omówienia lub poszerzonej analizy. Realizowana w ten sposób aktywność Czytelników pozwoli Autorom komentarz ten udoskonalać i czynić go jeszcze bardziej praktycznym.

31.07.2019 r.

*Mariusz Fras
Bartosz Kucharski
Katarzyna Malinowska
Dorota Maśniak
Monika Szaraniec*

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Art. 1. [Przedmiot ustawy]

Ustawa określa zasady wykonywania działalności w zakresie dystrybucji ubezpieczeń osobowych i majątkowych oraz dystrybucji reasekuracji.

- 1. Cel i charakter prawny regulacji.** Ustawa o dystrybucji ubezpieczeń stanowi wyraz implementacji dyrektywy IDD. Pomimo postulatów środowiska prawnoubezpieczeniowego² polski ustawodawca zdecydował się na pozornie prostszy sposób implementacji – wierną transpozycję dyrektywy IDD. Skutkiem takiego rozwiązania jest zmiana struktury ustawodawstwa prawnoubezpieczeniowego i ingerencja w treść ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej prowadząca do rozproszenia regulacji. Taki sposób implementacji stoi w opozycji do celów dyrektywy IDD, która w preambule zakłada, że: „Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę dyrektywy 2002/92/WE” (motyw 75). Dyrektywa IDD stanowi regulację kierunkową zakładającą minimalną harmonizację³. Daje ona dużą swobodę państwom członkowskim.

Rozszerzenie zakresu regulacji unijnej na zakłady ubezpieczeń wynika z głównej idei przyświecającej przy tworzeniu przepisów dyrektywy IDD, wpisującej się w szerszą problematykę ochrony klientów usług finansowych, których zaufanie do instytucji finansowych zostało zachwiane po zaburzeniach na rynku finansowym. Dyrektywa stała się wyrazem dążeń do ujednoczenia zakresu ochrony klientów usług finansowych w Unii Europejskiej skutkującego zmniejszeniem potrzeby stosowania zróżnicowanych środków krajowych. Takie działania legislacyjne dotyczyły wcześniej usług finansowych

² Zob. K. Malinowska, D. Maśniak, B. Kucharski, M. Frasz, *Koncepcja rozwoju rynku pośrednictwa ubezpieczeniowego*, Warszawa 2017, s. 14 i n.

³ Zgodnie z motywem 3 preambuły dyrektywy IDD: „niniejsza dyrektywa ma na celu harmonizację minimalną i dlatego nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim utrzymania lub wprowadzenia bardziej rygorystycznych przepisów w celu ochrony klientów, pod warunkiem że przepisy takie będą spójne z prawem Unii, w tym z niniejszą dyrektywą”.

świadczonych na rynku kapitałowym i znalazły zastosowanie do umów ubezpieczenia na życie o charakterze inwestycyjnym, określanych w dyrektywie MiFID⁴ jako „produkty inwestycyjne oparte na ubezpieczeniach” (PRIPs). Uznano za celowe uwzględnienie specyfiki umów ubezpieczenia w porównaniu z usługami inwestycyjnymi (motyw 1 preambuły). Realizacja tego celu sprowadziła się do narzucenia uczestnikom rynku ubezpieczeniowego rozwiązań przyjętych na rynku kapitałowym.

Głównym celem dyrektywy jest równe traktowanie wszystkich klientów na rynku ubezpieczeniowym bez względu na sposób zawierania umów, czyli tzw. kanał dystrybucji. Założenie *equal playing field* wiąże się z ideą ochrony podmiotu korzystającego z usługi ubezpieczeniowej od pierwszej czynności dokonywanej przez uczestnika rynku ubezpieczeniowego zmierzającej do świadczenia ochrony ubezpieczeniowej do likwidacji szkody. Rozszerzenie zakresu ochrony klienta usług ubezpieczeniowych nie przesądzało wprowadzenia odrębnej ustawy. Cele wskazane w dyrektywie mogły być osiągnięte poprzez zmianę obowiązujących ustaw ubezpieczeniowych, w szczególności ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym. Ustawodawca wybrał inne rozwiązanie.

Obecne i niedawne zaburzenia na rynkach finansowych podkreśliły znaczenie zapewnienia skutecznej ochrony konsumentów we wszystkich sektorach finansowych. Należy zatem zwiększyć poziom zaufania klientów i bardziej ujednoczyć przepisy regulujące dystrybucję produktów ubezpieczeniowych, aby zapewnić odpowiedni poziom ochrony klientów w całej Unii. Należy zwiększyć poziom ochrony konsumenta w stosunku do poziomu ochrony przewidzianego w dyrektywie 2002/92/WE, aby zmniejszyć potrzebę stosowania zróżnicowanych środków krajowych. Należy uwzględnić specyfikę umów ubezpieczeniowych w porównaniu z produktami inwestycyjnymi regulowanymi dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE. Dystrybucja umów ubezpieczeniowych, w tym ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, powinna być zatem regulowana niniejszą dyrektywą oraz dostosowana do dyrektywy 2014/65/UE. Należy zwiększyć minimalne standardy dotyczące zasad dystrybucji oraz stworzyć równe warunki działania dla wszystkich ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych.

Trudnością dla podmiotów stosujących prawo będzie również charakter prawny norm wynikających z przepisów ustawy. Stanowią one wyraz publicyzacji prawa prywatnego⁵ charakteryzujący obecnie prawo konsumenckie, w które ustawa się wpisuje. Stąd trudno jednoznacznie zakwalifikować ustawę do aktów prawa prywatnego lub publicznego. Najlepszym przykładem jest art. 8 ustawy (zob. komentarz do tego artykułu).

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z 15.05.2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE, Dz.Urz. UE L 173, s. 349.

⁵ Por.: M. Szaraniec, *Publicyzacja regulacji dystrybucji usług ubezpieczeniowych* [w:] *Dystrybucja usług ubezpieczeniowych. Wybrane zagadnienia prawne*, red. B. Gnela, M. Szaraniec, Warszawa 2017, s. 65 i n.; J. Helios, *Publicyzacja prawa prywatnego – prywatyzacja prawa publicznego w kontekście rozważań nad prawem europejskim*, AUWr. 2013/92, s. 11–36.

2. Podwójny reżim dystrybucji ubezpieczeń. Niestety przyjęty sposób implementacji doprowadził do „dublowania” się rozwiązań prawnych, wynikającego z braku korelacji pomiędzy rozwiązaniami ustawy o dystrybucji ubezpieczeń i ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej⁶. Zasady działalności w zakresie dystrybucji ubezpieczeń obowiązują wszystkich dystrybutorów ubezpieczeń, do których prawodawca zalicza ubezpieczycieli i pośredników ubezpieczeniowych. Pomimo faktu uczestnictwa na rynku ubezpieczeniowym w procesie udzielania ochrony ubezpieczeniowej, obie grupy istotnie się od siebie różnią, co uwzględnił ustawodawca regulując zasady działalności pośredników i ubezpieczycieli odrębnymi aktami prawnymi. Wejście w życie ustawy o dystrybucji ubezpieczeń zmienia ten stan. Ustawa o pośrednictwie ubezpieczeniowym traci moc prawną, a komentowana ustawa staje się podstawą prawną działalności pośredników ubezpieczeniowych. Inaczej rzecz się ma z ubezpieczycielami, których działalność uregulowana jest przepisami ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Dochodzi tym samym do regulowania tej samej materii dwoma aktami prawnymi skierowanymi do tych samych adresatów: zakładów ubezpieczeń. Jest to związane z włączeniem do języka prawnego bez jednoczesnej weryfikacji pojęć już istniejących, takich jak działalność ubezpieczeniowa czy czynności ubezpieczeniowe. Zgodnie z definicją legalną (art. 4 ustawy) w centrum czynności dystrybucyjnych znalazło się zawieranie umowy ubezpieczenia, które stanowi istotę działalności ubezpieczeniowej. Tym samym zakład ubezpieczeń podlegać będzie podwójnemu reżimowi prawnemu. Biorąc pod uwagę zakaz prowadzenia innej działalności niż działalność ubezpieczeniowa przez zakłady ubezpieczeń (art. 4 ust. 3 u.d.u.r.), trudno przyjąć, że dystrybucja ubezpieczeń wykracza poza działalność ubezpieczeniową. Tym samym czynności dystrybucyjne stanowią czynności ubezpieczeniowe w rozumieniu art. 4 u.d.u.r. ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi.

Dochodzi do równoległej regulacji takich kwestii jak analiza wymagań i potrzeb czy informacja o produkcie ubezpieczeniowym, które generalnie uregulowane są w art. 8 komentowanej ustawy. Jednakże w odniesieniu do ubezpieczeń na życie o charakterze inwestycyjnym nadal będą miały zastosowanie przepisy ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jako *lex specialis*. Normy wynikające z przepisu art. 21 u.d.u.r. odnoszą się do rodzajowo wyodrębnionych stosunków ubezpieczenia, w odróżnieniu od norm wynikających z komentowanej ustawy regulujących obowiązki przedkontraktowe we wszystkich przypadkach dystrybucji ubezpieczeń. Chaos legislacyjny dotyczy również regulacji odnoszącej się do obowiązku posiadania odpowiednich kompetencji przez pracowników zakładów ubezpieczeń, który został uregulowany w obu ustawach ubezpieczeniowych, a kryterium podziału regulacji pomiędzy akty normatywne nie jest jasne.

⁶ Szerzej na ten temat zob. D. Maśniak, K. Malinowska, *Czynności dystrybucyjne w nowym reżimie zawierania umów ubezpieczenia – wybrane aspekty implementacji dyrektywy nr 2016/97 w sprawie dystrybucji ubezpieczeń*, PA 2017/2, s. 18 i n.

- 3. Przedmiot regulacji.** Wzorem dyrektywy IDD, zakreślając przedmiot regulacji, ustawodawca wyróżnił dystrybucję ubezpieczeń i dystrybucję reasekuracji. Jest to związane z szerszym zakresem pojęcia dystrybucji ubezpieczeń, która – w odróżnieniu od dystrybucji reasekuracji – obejmuje możliwość zawarcia umowy ubezpieczenia za pomocą stron internetowych – art. 4 ust. 2 komentowanej ustawy. Konsekwencją wydzielenia dystrybucji reasekuracji jest wyodrębnienie brokera reasekuracyjnego, nietraktowanego, jak to było pod rządami ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym, jako „podtyp” brokera ubezpieczeniowego. Tym samym obowiązki nakładane wyłącznie na brokera ubezpieczeniowego nie mają zastosowania do brokera reasekuracyjnego.

Art. 2. [Przedsiębiorcy wyłączeni spod regulacji]

1. Przepisów ustawy nie stosuje się do przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie dystrybucji ubezpieczeń, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) umowa ubezpieczenia lub umowa gwarancji ubezpieczeniowej, których zawarcia lub wykonania dotyczą czynności dystrybucji ubezpieczeń, są zawierane jako uzupełnienie dostarczanych przez dostawcę towarów lub świadczonych usług i obejmują następujące ryzyka:**
  - a) zniszczenia, utraty lub uszkodzenia tych towarów lub nieskorzystania ze świadczonej przez niego usługi, lub**
  - b) uszkodzenia lub utraty bagażu oraz inne ryzyka związane z usługami w zakresie podróży świadczonymi przez tego dostawcę;**
- 2) wysokość składki należnej z tytułu umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość w złotych 600 euro, obliczanej proporcjonalnie w wymiarze rocznym.**

2. Przepisów ustawy nie stosuje się również do przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie dystrybucji ubezpieczeń, w przypadku gdy umowa ubezpieczenia lub umowa gwarancji ubezpieczeniowej, których zawarcia lub wykonania dotyczą czynności dystrybucji ubezpieczeń, są zawierane jako uzupełnienie usług świadczonych przez dostawcę, oraz spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) umowa ubezpieczenia lub umowa gwarancji ubezpieczeniowej obejmuje ryzyko nieskorzystania z usług świadczonych przez dostawcę lub ryzyka, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b;**
  - 2) czas trwania danej usługi nie przekracza 3 miesięcy;**
  - 3) wysokość składki należnej z tytułu umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej w odniesieniu do jednego ubezpieczonego nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość w złotych 200 euro.**
- 3. W przypadku wykonywania działalności w zakresie dystrybucji ubezpieczeń przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 1 lub 2, zakład ubezpieczeń zapewnia:**
- 1) udostępnienie klientowi, przed zawarciem umowy ubezpieczenia, informacji o firmie, pod którą wykonuje działalność ubezpieczeniową, adresie siedziby oraz o możliwości złożenia reklamacji i wniesienia skargi;**

2) wykonanie obowiązków i spełnienie wymogów, o których mowa w art. 7, art. 8 ust. 3 i art. 10;

3) przekazanie klientowi, przed zawarciem umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej, dokumentu, o którym mowa w art. 8 ust. 4.

4. Zakład ubezpieczeń udziela przedsiębiorcom, o których mowa w ust. 1 i 2, w formie pisemnej pod rygorem nieważności, pełnomocnictwa do zawierania w jego imieniu umów ubezpieczenia lub umów gwarancji ubezpieczeniowych.

5. Zakład ubezpieczeń prowadzi ewidencję przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1 i 2, posiadających pełnomocnictwo do zawierania w jego imieniu umów ubezpieczenia lub umów gwarancji ubezpieczeniowych, zawierającą co najmniej dane identyfikujące przedsiębiorców oraz zakresy udzielonych pełnomocnictw.

6. Zakład ubezpieczeń przechowuje przez okres 10 lat od dnia rozwiązania umowy agencyjnej dokumenty dotyczące jego współpracy z przedsiębiorcami, o których mowa w ust. 1 i 2, w szczególności umowę agencyjną, pełnomocnictwa, o których mowa w ust. 4, oraz dokumenty dotyczące wynagrodzenia.

7. Równowartość wyrażonych w euro kwot, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3, przelicza się w złotych według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w tabeli kursów nr 1 każdego roku.

1. **Charakter i źródło zmiany regulacji.** Ustawa przewiduje kilka kategorii podmiotów wyłączonych spod zastosowania jej reżimu. Pod tym względem regulacja wyłączenia została rozszerzona w stosunku do ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym, której art. 3 był niemal tożsamy z obecnym art. 2 ust. 1 u.d.u. Pod tym względem mamy do czynienia ze zmianą dotyczącą górnego limitu wysokości składki należnej z tytułu umowy ubezpieczenia, przy zawarciu której pośredniczył wyłączony pośrednik.

Powody wyłączenia spod reżimu ustawy zostały wskazane w preambule dyrektywy IDD i dotyczą zasadniczo ograniczonej możliwości naruszenia interesów konsumentów z uwagi na charakter ryzyk objętych ubezpieczeniem, a z drugiej strony mogą ułatwić uzyskanie ochrony w drobnych sprawach życia codziennego. Stąd też ryzyka objęte art. 2 dotyczą drobnych szkód rzeczowych.

2. **Nowa kategoria wyłączenia.** Ustawa wprowadza nową kategorię wyłączenia, dotyczącą ubezpieczenia od ryzyka nieskorzystania z usług świadczonych przez dostawcę lub ryzyka utraty bagażu. W tym wypadku jednak mamy również do czynienia z ograniczeniem wyłączenia reżimu ustawy pod względem okresu ubezpieczenia (ograniczony do trzech miesięcy) i wysokości składki do kwoty 200 euro. Jak wynika z powyższego, wyłączenie to w praktyce dotyczyć będzie głównie działalności w obrębie usług turystycznych, które regulowane są ustawą o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych⁷. Kryteria wskazane w ust. 2 komentowanego artykułu biorą pod uwagę

⁷ Ustawa z 24.11.2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, Dz.U. z 2019 r. poz. 548.

Książka zawiera omówienie wszystkich przepisów ustawy o dystrybucji ubezpieczeń z uwzględnieniem aktów wykonawczych.

Regulacja ta ma fundamentalne znaczenie dla działalności dystrybutorów ubezpieczeń oraz ich klientów, a także dla funkcjonowania rynku ubezpieczeń gospodarczych. Wprowadza z jednej strony wiele nowych rozwiązań prawnych istotnych dla działalności dystrybutorów ubezpieczeń, z drugiej strony treść przepisów prawnych budzi wiele wątpliwości interpretacyjnych, które jeszcze nie zostały rozstrzygnięte w orzecznictwie sądów ze względu na niedługi czas obowiązywania ustawy.

W opracowaniu szczególną uwagę zwrócono na takie zagadnienia jak:

- obowiązki rejestracyjne, zawodowe i organizacyjne dystrybutorów ubezpieczeń,
- obowiązki (głównie przedkontraktowe o charakterze informacyjnym) nałożone na dystrybutorów ubezpieczeń względem klienta,
- procedury wchodzenia dystrybutorów ubezpieczeń na zagraniczne rynki w całej Unii Europejskiej,
- sankcje i środki administracyjne z tytułu naruszenia przepisów ustawy,
- pozasądowe rozstrzygnięcie sporów z udziałem klientów,
- rola Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) w ramach nadzoru mikroostrożnościowego nad działalnością dystrybutorów ubezpieczeń.

Komentarz został napisany w oparciu o najbardziej aktualną literaturę polską i zagraniczną oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego. Autorzy książki są przedstawicielami polskiej nauki i praktyki prawa wyróżniającymi się bogatym dorobkiem naukowym i zawodowym w zakresie prawa ubezpieczeń gospodarczych.

Publikacja przeznaczona jest zarówno dla praktyków prawa, tj. sędziów, adwokatów, radców prawnych, jak i dla przedstawicieli nauki, aplikantów zawodów prawniczych i studentów. Będzie stanowić cenną pomoc również dla samych dystrybutorów ubezpieczeń, innych instytucji finansowych i ich pracowników.

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA 801 04 45 45
ZAMOWIENIA@WOLTERSKLWUER.PL
WWW.PROFINFO.PL

ISBN 978-83-8187-156-3

